

Опитахъ се да му заговоря и да го успокоя, не успѣхъ. Той страда, нервитѣ му се застѣгаха като мокри вжжета и отъ време на време тѣлото му потрѣпваше.

Пресѣдѣхъ часове до леглото му, той не сведе втречения погледъ отъ тавана. Това не се понася. И безъ това душата ме боли за Крумъ, за Смилецъ и Храбъръ. Безсилна съмъ да му помогна и себе си да спася отъ страданията, които обхващатъ душата ми съ страшна сила.

Не искамъ и да легна. Ще остана до леглото му цѣлата нощъ. Вънъ страшната фѣртуна дава концертъ, отъ когото се смразява всичко живо. Страхъ ме обзема.

— Тихоле! мили Тихоле! — и съ ржка на челото му почнахъ да го викамъ, азъ искамъ той да ме погледне и веднага ужаса, който сковава цѣлото ми същество, да изчезне. Но той е заспалъ. Гърдитѣ му равномерно се подигатъ, а носътъ му тихо сумти. Това ме успокои и азъ станахъ да се прибера въ леглото си.

15 Ноемврий

Изморена отъ безсъние бѣхъ повикана въ коридора. Не съмъ се и събличала. Халата ми е съвемъ измърсенъ и измачканъ, а очитѣ ми сж подпухнали. Предъ вратата ме чакаше една нежна, съвсемъ слабичка женица, облечена въ износено зимно палто. Тя е красива, съ тънки изящни устни и черни като мокаръ вжгленъ очи. Въ тѣхъ се прозира уплаха и страдание.

— Вие сте г-жа Тихолова? — попитахъ я азъ и подадохъ ржката си.

— Да, сестро . . . Дойдохъ да видъ мжжа си . . . Той билъ отдавна тукъ . . . — Гласътъ и е неженъ и звънливъ, като на трошливо сребърно звънче.

— Но, мила госпожо, много е рано . . . Влѣзте въ стаята ми и почакайте до като дежурниятъ лѣкаръ разрѣши. Днесъ не е и приеменъ день.

— Азъ ида отъ Търново . . . Тамъ отидохъ преди два месеца да помагамъ на майка си . . . Братъ ми бѣше тешко раненъ и сега съ полусхванато тѣло лежи въ кжщи. Чакатъ да се засили малко, за да извадятъ куршумъ отъ главата му . . . И научихъ, че Тихолъ и той е раненъ. Писахъ, разпитвахъ до като най-последъ командирътъ на полка ми съобщи, че е на лѣчение въ тая болница...